

Αίτηση αναιρέσεως του Γεωργίου Λέμπεντεφ κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) της 12ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση T-192/02, Γεώργιος Λέμπεντεφ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, η οποία ασκήθηκε στις 27 Ιουνίου 2005

(Υπόθεση C-268/05 P)

(2005/C 243/07)

(Γλώσσα διαδικασίας: η γαλλική)

Ο Γεώργιος Λέμπεντεφ, εκπροσωπούμενος από τους G. Βουινεου και F. Frabetti, άσκησε στις 27 Ιουνίου 2005 ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων αναιρέση κατά της αποφάσεως του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (πρώτο τμήμα) της 12ης Απριλίου 2005, στην υπόθεση T-192/02, Γ. Λέμπεντεφ κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων.

Ο αναιρεσείων ζητεί από το Δικαστήριο:

να ακυρώσει την απόφαση του Πρωτοδικείου της 12ης Απριλίου 2005 στην υπόθεση T-191/02, Γεώργιος Λέμπεντεφ, υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, κάτοικος Senningerberg (Λουξεμβούργο), εκπροσωπούμενος από τους G. Βουινέου και F. Frabetti, avocats, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, προσφεύγων, κατά Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον J. Currell, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο, καθής, με αντικείμενο αίτημα ακυρώσεως της αποφάσεως της Επιτροπής της 5ης Δεκεμβρίου 2001, με την οποία η Επιτροπή κατήγγειλε τη συμφωνία-πλαίσιο της 20ής Σεπτεμβρίου 1974, θέσπισε εκ νέου τους λειτουργικούς κανόνες περί των επιπέδων διαβουλεύσεως, του οργάνου διαβουλεύσεως και των συναφών διαδικασιών επί των οποίων είχαν συμφωνήσει η πλειοψηφία των συνδικαλιστικών και επαγγελματικών οργανώσεων και η Επιτροπή στις 19 Ιανουαρίου 2000, επικύρωσε τη συμφωνία της 4ης Απριλίου 2001 για τη διάθεση πόρων στις επιτροπές προσωπικού, επικύρωσε τις περί απεργίας διατάξεις που περιέχονται στο παράρτημα 1 της συμφωνίας-πλαίσιο της 20ής Σεπτεμβρίου 1974, κάλεσε τον N. Kinnock, αντιπρόεδρο της Επιτροπής, να διαπραγματευθεί με τις συνδικαλιστικές και επαγγελματικές οργανώσεις, να προτείνει προς έγκριση στο σώμα των Επιτρόπων, πριν από τα τέλη Μαρτίου 2002, νέα συμφωνία-πλαίσιο, καθώς και να περιλάβει μεταξύ των τροποποιήσεων, επί των οποίων πρέπει να μεσολαβήσει διαβούλευση με τις συνδικαλιστικές και επαγγελματικές οργανώσεις, τροποποίηση επιτρέπουσα την έγκριση εκλογικού κανονισμού μέσω δημοψηφίσματος μεταξύ του προσωπικού του θεσμικού οργάνου· αίτημα ακυρώσεως, καθόσον είναι αναγκαίο, της από 22 Νοεμβρίου 2001 επιστολής του N. Kinnock προς τους προέδρους όλων των συνδικάτων, με την οποία τους ανακοινώνει την απόφασή του να ζητήσει από την Επιτροπή να προβεί, στις 5 Δεκεμβρίου 2001, στην καταγγελία της προαναφερθείσας συμφωνίας-πλαίσιο του 1974 και στη θέσπιση πλειόνων εκ των προαναφερθέντων σημείων, καθώς και αίτημα ακυρώσεως της από 6 Δεκεμβρίου 2001 αποφάσεως του E. Halskov, με την οποία αρνήθηκε να επιτρέψει την υποκαθεστώς αποστολής μετάβαση του προσφεύγοντος στη διαβούλευση της 7ης Δεκεμβρίου 2001 με θέμα το

«συνολικό πακέτο των σχεδίων τροποποιήσεως του Κανονισμού Υπηρεσιακής Καταστάσεως».

Λόγοι αναιρέσεως και κύρια επιχειρήματα:

Προς στήριξη του αιτήματος ακυρώσεως της προσβαλλόμενης αποφάσεως, ο αναιρεσείων βάλλει κατά του σημείου 4, σκέψεις 96 έως 103 της προσβαλλόμενης αποφάσεως. Ειδικότερα, αμφισβητεί την κρίση του Πρωτοδικείου περί απαραδέκτου του «αιτήματος ακυρώσεως της αποφάσεως της 5ης Δεκεμβρίου 2001, με την οποία η Επιτροπή θέσπισε λειτουργικούς κανόνες κατά το μέτρο που οι κανόνες αυτές κατήργησαν δικαιώματα του προσφεύγοντος απορρέοντα από τη συμφωνία της 4ης Απριλίου 2001».

Οι λειτουργικοί κανόνες, καθόσον αποκλείουν από το όργανο διαβουλεύσεως το συνδικάτο που εκπροσωπούσε ο αναιρεσείων, επηρεάζουν την προσωπική του κατάσταση, καταργώντας ατομικά δικαιώματα που απορρέουν από την ιδιότητά του ως συνδικαλιστικού εκπροσώπου εντός του οργάνου αυτού (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση της 11ης Μαΐου 1989, 193/87 και 194/87, Maurissen και Union Syndicale κατά Ελεγκτικού Συνεδρίου, Συλλογή 1989, σ. 1045, και απόφαση της 14ης Ιουλίου 1998, T-42/97, Λέμπεντεφ κατά Επιτροπής, Συλλογή Υπ. Υπ. 1998, σ. I-A-371 και II-1071, σκέψεις 18 έως 21). Συνεπώς, οι λειτουργικοί κανόνες είναι βλαπτικοί για τον αναιρεσείοντα, ο οποίος έχει έννομο συμφέρον να ζητήσει την ακύρωσή τους.

Οι αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 22ας Ιουνίου 1994, T-97/92 και T-111/92, Rijnoudt και Hocken κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1994, σ. I-A-159 και II-511, σκέψεις 82 και 86), και της 15ης Ιουλίου 1994, T-576/93 έως T-582/93, Browet κ.λπ. κατά Επιτροπής (Συλλογή Υπ. Υπ. 1994, σ. I-A-191 και II-619, σκέψη 44) δεν αναιρούν τη διαπίστωση αυτή. Συγκεκριμένα, σε αντίθεση με τις υποθέσεις στο πλαίσιο των οποίων εκδόθηκαν οι ως άνω αποφάσεις, εν προκειμένω τα δικαιώματα του αναιρεσείοντος απορρέουν απευθείας από τους Κανόνες για τη διάθεση των πόρων και, μολονότι έχουν απονεμηθεί προκειμένου να διευκολύνουν τη συμμετοχή του συνδικάτου του στη διαβούλευση, πάντως γεννούν ένδικη διαφορά σχετική με τον ΚΥΚ στο μέτρο που επηρεάζουν ευθέως την προσωπική νομική του κατάσταση.

Όσον αφορά το εξετασθέν ζήτημα του παραδεκτού, με την προσβαλλόμενη απόφαση το Πρωτοδικείο δέχεται de facto ότι το A & D (το συνδικάτο του αναιρεσείοντος) δεν έχει αντιπροσωπευτικό χαρακτήρα. Ο αναιρεσείων αμφισβητεί τη θέση αυτή, υποστηρίζοντας ότι οι λειτουργικοί κανόνες δεν εξετάζουν αντικειμενικά την αντιπροσωπευτικότητα των OSP (συνδικαλιστικών ή επαγγελματικών οργανώσεων των κοινοτικών υπαλλήλων) και ότι συντρέχει πρόδηλη πλάνη κατά τη συγκριτική αξιολόγηση της αντιπροσωπευτικότητας αυτής. Περαιτέρω, ο αναιρεσείων προβάλλει παραβίαση των αρχών της ίσης μεταχειρίσεως, της απαγορεύσεως των δυσμενών διακρίσεων, του σεβασμού των δικαιωμάτων άμυνας, της υποχρέωσης αιτιολογήσεως, της απαγορεύσεως εφαρμογής αυθαίρετων διαδικασιών, καθώς και παράβαση του άρθρου 24α του ΚΥΚ.